

Telegrammer, jeg har modtaget og skullet afsende, end netop hende, idet hun har været der i saa lang Tid, at jeg før den Tid intet havde med Telegrafvæsenet at gøre. I den lange Tid har jeg kendt hende som dygtig, tro og paalidelig i sin Tjeneste. Nu staar hun opført her til en ekstraordinær Understøttelse af 400 Kr., efter at hun paa Grund af Alder og Svagelighed har søgt og faaet sin Afsked. Men disse 400 Kr. ere for lidt til den gamle Dame, der nu er over 64 Aar gammel. Det er, som en Mand dernede fra sagde til mig forleden, at hun kan hverken leve eller dø deraf. Hun er nu, om ikke just ligefrem bunden til Sygelejet, saa dog enten bunden til Sengen eller ogsaa til en Stol. Gennem mange Aar har hun lidt af Rheumatisme og Gigt, og efterhaanden som Alderen er bleven højere, er ogsaa Gigten og Rheumatismen bleven større. Derfor er det, at hun staar uheldigt i det, naar hun ikke har mere end disse 400 Kr. at leve af. Et sundt Menneske kan jo til Nød klare sig med dette, idet han maaske kan faa et eller andet ved Siden af, men derimod en Kvinde som hun, i den Alder, hun er, naar hun er lænket til Sygelejet, kan ikke klare sig med dette. Jeg ved meget vel, at 400 Kr. er det, man almindelig bevilger, det er en Regel, man har i Finansudvalget og Ministeriet at indstille Damer som hende til dette, og jeg ønsker heller ikke denne Regel forandret, men her er noget ekstraordinært paa Færde, naar hun er saa lidende, som hun er, og jeg vil derfor anbefale, at man gav hende noget mere, et Hundrede Kroner eller to, saa hun dog kunde blive anbragt i et Hjem og faa en ordentlig og passende Pleje. Det er virkeligt tungt, at en saadan Dame, som med Troskab har udført sin Tjeneste i Staten i 25 Aar, skal være henvist til at nyde Hjælp af Fattigvæsenet. Jeg ved slet ikke, hvordan det skal gaa hende. Alderdomsunderstøttelse kan hun ikke faa, naar hun har 400 Kr., og at give en Dame Fattighjælp, som har 400 Kr. af Staten, synes ogsaa mærkeligt. Men leve skal hun, og med disse Penge kan hun ikke klare sig. Jeg henstiller derfor til det ærede Finansudvalg og den højtærede Minister, om det ikke kunde lade sig gøre paa en eller anden Konto paa Finansloven ekstraordinært at bevilge hende et Hundrede Kroner eller to indtil videre. Da jeg, som sagt, kender denne Dame, idet hun bor saa nær ved mig, som hun gør, har jeg ikke ment at ville undlade at omtale denne Sag med et Par Ord, da Opfordringer dertil ere rettede

til mig fra flere Sider. Jeg vil derfor haabe, at der ogsaa til denne Sag maa blive taget det Hensyn, som den fortjener.

N. Christensen: Jeg vil ligesom det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) knytte et Par Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 200 paa § 26. Dette Forslag omhandler jo en aarlig Bevilling af 25,000 Kr. til Statens Overtagelse af Uddybningsarbejdet ved Hals Barre, saa at den Afgift, som hidtil har været svaret af dybtgaaende Skibe, nu bortfalder. Denne Foranstaltning, forekommer det mig, falder godt i Traad med Statens Stilling til de øvrige Sejlløb i Limfjorden. Ved Lov af 26de Marts 1898 blev det vedtaget at uddybe Sejlløbene Vest for Aalborg og op ad Fjorden indtil 13 Fod, og ligeledes besørges jo Sandpumpningen ved det vestlige Udløb af Fjorden af Staten. Jeg kan derfor give dette Forslag min Tilslutning. Den Afgift, der har været svaret for dybtgaaende Skibe, som sejlede over Hals Barre, er hidtil tilfaldet Aalborg Havn, og denne har været nødt til at opkræve denne Afgift, idet nemlig denne Uddybning har været et dyrt Foretagende. Jeg kan saaledes oplyse, at det allerede har kostet Aalborg Havn over $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Men i øvrigt er det slet ikke Aalborg Havns Skyld, at Uddybningen har maattet foretages af Havnen, og at det saaledes er blevet naturligt at svare Afgift til Aalborg Havn. Aalborg Havneudvalg og Byraad have ikke mindre end 7 Gange henvendt sig til Statsmagten om at tage denne Sag i sin Haand. Der er saaledes sket Henvendelse til Staten i 1859, 1865, 1876, 1880, 1881, 1882 og 1883. Men alle disse Henvendelser have ikke ført til noget, Staten har ikke villet have noget med Uddybningen at gøre. Den Henvendelse, som skete i 1883, gik i øvrigt kun ud paa, at Aalborg Havn kunde blive fritagen for at svare Indførselstold af en større Dampmuddermaskine, som man havde maattet anskaffe fra Udlandet til Fremme af dette almenyttige Formaal — det drejede sig om ca. 6,000 Kr. —, men heller ikke herpaa kunde den daværende Regering indlade sig, og Aalborg Havn maatte altsaa ogsaa betale disse 6,000 Kr. Den Gang Aalborg Havn søgte Regeringen i denne Sag, var det overhovedet ikke saa let at faa Støtte af Statskassen, som det har vist sig at være senere.

Havnen har saaledes maattet hjælpe sig selv, i den Forstand da, at den maatte overtage Risikoen ved dette store Arbejde. Staten vilde absolut ikke paatage sig nogen